TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2004. gada 7. oktobrī *

Lieta C-189/03

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam,

ko 2003. gada 5. maijā cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv M. Patakja [*M. Patakia*] un V. Vilss [*W. Wils*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Nīderlandes Karalisti, ko pārstāv H. H. Sevenstere [*H. G. Sevenster*], K. Viselsa [*C. Wissels*] un N. A. J. Bels [*N. A. J. Bel*], pārstāvji,

atbildētāja.

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*] (referents), tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], S. fon Bārs [*S. von Bahr*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*] un K. Lēnartss [*K. Lenaerts*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. F. Kontē [*M.-F. Contet*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 5. maijā,

izvērtējusi lietas dalībnieku sniegtos apsvērumus,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus tiesas sēdē 2004. gada 22. jūnijā,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar prasības pieteikumu Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka, ietverot likumā par privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām noteikumus, kas paredz:

— ka, neņemot vērā pienākumus, kādiem ārvalstu pakalpojumu sniedzējs jau ir pakļauts dibināšanas dalībvalstī, visiem uzņēmumiem, kuru nodoms ir sniegt

pakalpojumus Nīderlandes teritorijā, ir jāsaņem atļauja un ka šīs atļaujas saņemšanai ir jāsamaksā nodeva,

— ka šo drošības dienestu vadītājiem ir jāsaņem atļauja, par ko arī ir jāmaksā nodeva,

— ka šo uzņēmumu darbiniekiem, kuri nosūtīti no dibināšanas dalībvalsts uz Nīderlandi, ir jāsaņem identitātes karte, ko izdod Nīderlandes iestādes,

— ka darbiniekiem ir Nīderlandes organizāciju izdots diploms, un kas nosaka prasības signalizāciju ierīkotāju profesionālās kvalifikācijas ziņā, neņemot vērā citā dalībvalstī iegūto kvalifikāciju,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 49. pants, kā arī Padomes 1988. gada 21. decembra Direktīva 89/48/EEK par vispārēju sistēmu tādu augstākās izglītības diplomu atzīšanai, ko piešķir par vismaz trīs gadu profesionālo izglītību (OV L 19, 16. lpp.), un Padomes 1992. gada 18. jūnija Direktīva 92/51/EEK par otro vispārējo sistēmu profesionālās izglītības un mācību atzīšanai, lai papildinātu Direktīvu 89/48/EEK (OV L 209, 25. lpp.).

Atbilstošās tiesību normas

2 Privāto drošības dienestu un detektīvsabiedrību darbību Nīderlandē regulē 1997. gada 24. oktobra *Wet particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus* (likums par privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām), ("Staatsblad", 1997., 500. lpp., turpmāk tekstā — "1997. gada likums"), 1999. gada 3. marta *Regeling particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus* (izpildes noteikumi par privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām), (*Stcrt. 1999*, 60. lpp., turpmāk tekstā — "1999. gada 3. marta noteikumi"), un 1999. gada 16. marta *Circulaire particuliere beveiligingsorganisaties en recherchebureaus* (Administratīvais cirkulārs par privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām) (*Stcrt. 1999*, 60. lpp.).

3 Atbilstoši 1997. gada likuma 2. panta 1. punktam privāto drošības dienestu un detektīvsabiedrību darbība bez kompetentā ministra izdotas atļaujas ir aizliegta. Cita starpā šī panta 2. punkts paredz:

"Mūsu ministrs var atbrīvot no šī aizlieguma drošības dienestus un detektīvsabiedrības, ja to darbības būtība nepieprasa noteikumu piemērošanu atbilstoši 6. līdz 10. pantam. Šis atbrīvojums var būt ar nosacījumiem."

4 Atbilstoši šī likuma 7. panta 1. punktam arī privāto drošības dienestu vadītāju pieņemšanai darbā ir vajadzīga kompetentā ministra izdota atļauja.

5 Minētā likuma 9. panta 8. punkts uzliek privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām par pienākumu rūpēties, lai darbinieki, pildot attiecīgos pienākumus, nēsātu leģitimācijas apliecību (*legitimatiebewijs*), kas izdota atbilstoši kompetentā ministra noteiktam modelim. Kā izriet no 1997. gada likuma 7. panta 2. punkta kopā ar 1999. gada 3. marta noteikumu 13. panta 2. punktu, šī apliecība apstiprina, ka uzņēmums ir saņēmis administratīvu atļauju, kas nepieciešama, lai pieņemtu darbā personu, kurai šāda apliecība izdota.

6 Visbeidzot, atbilstoši šī likuma 8. pantam, kompetentais ministrs nosaka prasības attiecībā uz dažu kategoriju privāto drošības dienestu un detektīvsabiedrību personāla apmācību. Minētie uzņēmumi var uzticēt uzdevumus tikai tādām personām, kas atbilst attiecīgajām prasībām par izglītību. Šī panta 2. punkts paredz:

"Mūsu ministrs var piešķirt atbrīvojumu no šī noteikuma."

7 1997. gada likuma 8. panta noteikumi tostarp ir precizēti 1999. gada 3. marta noteikumu 5. un 11. pantā. Saskaņā ar šī 5. panta 1. punktu privātie drošības dienesti var praktizēt savu uzraudzības darbību tikai tad, ja to darbinieki ir personas, kam ir specifisks diploms — *diploma Algemeen Beveiligingsmedewerker*, ko izdod divas Nīderlandes organizācijas — *Stichting Vakexamens voor de Particuliere Beveiligingsorganisaties* un *Stichting Ecabo*. Šī paša panta 5. punkts atzīst virkni citu diplomu par līdzvērtīgiem pēdējam, taču arī tiem ir jābūt Nīderlandes organizāciju izdotiem.

8 Turklāt minēto noteikumu 11. panta 1. punkts paredz, ka privātie drošības dienesti var uzticēt signalizācijas iekārtu ierīkošanu un uzturēšanu vienīgi personām, kam ir

kompetentā ministra atzīts diploms. Šī panta 2. punktā pavisam ir uzskaitīti četri atzīto diplomu veidi, kas visi ir Nīderlandes organizāciju izdoti.

Pirmstiesas procedūra

9 Ņemot vērā to, ka prasības, kas izriet no strīdīgajiem valsts noteikumiem, ir pretrunā ar EKL 49. pantu, kā arī Direktīvām 89/48 un 92/51, Komisija uzsāka procedūru par pienākumu neizpildi.

10 Pēc tam, kad Komisija bija brīdinājusi Nīderlandes Karalisti un lūgusi tai iesniegt savus paskaidrojumus, Komisija 2001. gada 11. decembrī nosūtīja šai dalībvalstij argumentētu atzinumu, aicinot izpildīt savus pienākumus divu mēnešu termiņā no minētā atzinuma paziņošanas. Tā kā Nīderlandes valdība nesniedza atbildi uz šo argumentēto atzinumu, Komisija cēla šo prasību.

Par prasību

11 Savas prasības pamatojumam Komisija sākotnēji norādīja četrus iebildumus, kas attiecas uz Nīderlandes Karalistes izvirzītajiem nosacījumiem privāto drošības pasākumu praktizēšanai šajā dalībvalstī.

12 Šie iebildumi bija balstīti uz:

— nosacījuma, kas paredz, ka privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām ar adresi citā dalībvalstī ir jāsaņem Nīderlandes iestāžu iepriekšēja maksas atļauja, neņemot vērā pienākumus, kādiem šie uzņēmumi jau ir pakļauti to izcelsmes valstī, nesaderību ar EKL 49. pantu;

— nosacījuma, kas prasa līdzīgu atļauju šo uzņēmumu vadītājiem, nesaderību ar EKL 49. pantu;

— nosacījuma, kas prasa, lai šo uzņēmumu darbiniekiem būtu leģitimācijas apliecība ("legitimatiebewijs"), kuru par noteiktu maksu izdevušas Nīderlandes iestādes, neņemot vērā faktu, ka ieinteresētajām personām jebkurā gadījumā ir jābūt identitātes kartei vai pasei, kuru izdevusi viņu izcelsmes dalībvalsts, nesaderību ar EKL 49. pantu;

— nosacījuma, kas paredz, ka šo uzņēmumu darbiniekiem ir Nīderlandes organizāciju izdots diploms un ka signalizāciju ierīkotājiem ir īpaša kvalifikācija, neņemot vērā kvalifikāciju, kuru tie ieguvuši savās izcelsmes valstīs, nesaderību ar EKL 49. pantu un Direktīvām 89/48 un 92/51.

13 Tiesas sēdē Komisija paziņoja, ka neuztur prasību tajā daļā, kas attiecas uz ceturto iebildumu, un ka joprojām uztur pirmos trīs iebildumus. Līdz ar to minētā pienākumu neizpilde ir pārbaudāma tikai attiecībā uz EKL 49. pantu.

Par pirmo un otro iebildumu

Lietas dalībnieku argumenti

14 Komisija apgalvo, ka, ja pakalpojumu sniedzēju aizsardzības nolūkā, iespējams, var attaisnot dažus pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumus šajā jomā, tad pienākums, kas, no vienas puses, uzlikts attiecīgajiem uzņēmumiem, kam sēdeklis ir citā dalībvalstī un kam ir nodoms sniegt pakalpojumus Nīderlandē, un, no otras puses, pienākums to vadītājiem saņemt iepriekšēju atļauju tomēr nav piemērots pasākums. Konkrēti — strīdīgais valsts regulējums neņem vērā pienākumus, kādiem ārvalstu pakalpojumu sniedzēji jau ir pakļauti dalībvalstī, kurā tie ir dibināti (skat. 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-355/98 Komisija/Beļģija, *Recueil*, I-1221. lpp.), un tā sekas ir nepamatoti papildu izdevumi (skat. 1994. gada 9. augusta spriedumu lietā C-43/93 *Vander Elst*, *Recueil*, I-3803. lpp.).

15 Nīderlandes valdība apstrīd pienākumu neizpildi attiecībā uz šiem punktiem. Tā gan atzīst, ka Komisijas minētie nosacījumi un prasības var ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, taču Nīderlandes valdība norāda, ka tos pamato vispārīgas intereses, jo īpaši strīdīgo pakalpojumu saņēmēju aizsardzības nepieciešamība, un pilsoņu aizsardzība pret iespējamo ļaunprātību, ko varētu veikt privātie drošības dienesti un detektīvsabiedrības. Šie pasākumi ir atbilstoši un samērīgi līdzekļi minēto personu aizsardzībai pret nelikumīgu un negodīgu darbību. Šajā sakarā ir īpaši svarīgi pārbaudīt drošības dienestu un detektīvsabiedrību vadošā personāla nolūkus un līdzšinējo darbību, jo pretējā gadījumā tikai pašu uzņēmumu uzticamības pārbaudei būtu maza nozīme. Turklāt ar dažādo atļauju un atzinumu izdošanu saistītās izmaksas nav pārāk augstas.

16 Lai gan Nīderlandes regulējums nesatur nevienu īpašu noteikumu, kas skaidri minētu, kādā veidā būtu ņemama vērā kvalifikācija, ko privāts drošības dienests vai tā vadītājs ir ieguvis dalībvalstī, kurā tas ir dibināts, tas tomēr ļauj minēto kvalifikāciju ņemt vērā saistībā ar ministrijas atļauju, kas paredzēta 1997. gada likuma 2. panta 2. punktā. Tā kā pienākumi, kas uzlikti strīdīgajiem uzņēmumiem, Kopienas līmenī nav saskaņoti, praksē būtu ļoti grūti noteikt, kādā mērā dažādie atsevišķu dalībvalstu uzliktie pienākumi ir līdzvērtīgi prasībām, kas izriet no Nīderlandes regulējuma.

Tiesas vērtējums

17 No Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka tāds valsts regulējums, kas citā dalībvalstī dibinātam uzņēmumam padara pakalpojumu sniegšanu valsts teritorijā atkarīgu no administratīvas atļaujas saņemšanas, ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums EKL 49. panta nozīmē (tostarp skat. iepriekš minētos spriedumus lietā *Vander Elst*, 15. punkts, un lietā Komisija/Beļģija, 35. punkts).

18 Attiecībā uz regulējumu, kas līdzīgs regulējumam, uz kuru Komisija norāda pirmajā iebildumā, un ņemot vērā izteiktos aizstāvības argumentus, kas ir līdzīgi Nīderlandes valdības argumentiem, Tiesa nosprieda, ka šāds ierobežojums nav pamatots, jo, neņemot vērā pienākumus, kuriem pārrobežu pakalpojumu sniedzējs jau ir pakļauts dibināšanas dalībvalstī, minētais ierobežojums jebkurā gadījumā pārsniedz to, kas nepieciešams izvirzītā mērķa sasniegšanai, proti — nodrošināt stingru kontroli pār minētajām darbībām (iepriekš minētais spriedums lietā Komisija/Beļģija, 36.–38. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-171/02 Komisija/Portugāle, *Recueil*, I-5645. lpp., 60. punkts). Tas pats secinājums attiecas uz regulējumu, uz kuru Komisija norāda otrajā iebildumā, t.i., nosacījumu, kas paredz, ka strīdīgo uzņēmumu vadītājiem ir jāsaņem atļauja.

19 Attiecībā uz Nīderlandes valdības argumentu, kas pamatojas uz administratīvo praksi 1997. gada likuma 2. panta 2. punkta ietvaros un ņem vērā pienākumus, kas paredzēti izcelsmes dalībvalstī, ir jāuzsver, ka Nīderlandes valdība nav varējusi pietiekami precīzi pierādīt šādas prakses esamību. Jebkurā gadījumā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka vienkāršu administratīvo praksi, kuru administrācija pēc savas gribas var grozīt un kura nav pietiekami zināma, nevar uzskatīt par tādu, kas atbilst juridiski korektai EK līgumā noteikto pienākumu izpildei (tostarp skat. 2000. gada 9. marta spriedumu lietā C-358/98 Komisija/Itālija, *Recueil*, I-1255. lpp., 17. punkts).

20 No tā izriet, ka iepriekšējas atļaujas nosacījums, kas noteikts privātiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām, kā arī to vadītājiem, un kas paredzēts Nīderlandē spēkā esošajā likumdošanā, nav pamatojams ar iemesliem, kas saistīti ar vispārīgām interesēm, tiktāl, ciktāl nav ņemti vērā pienākumi, kādiem šie uzņēmumi un šīs personas jau ir pakļautas savā izcelsmes dalībvalstī.

21 Šādos apstākļos pirmie divi Komisijas iebildumi ir pamatoti.

Par trešo iebildumu

Lietas dalībnieku argumenti

22 Komisija norāda, ka tādu privāto drošības dienestu un detektīvsabiedrību, kam adrese ir citā dalībvalstī, darbinieku pienākums saņemt leģitimācijas apliecību, ko izdevušas Nīderlandes iestādes, arī ir pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojums.

Šis nosacījums ir nesamērīgs, jo nosūtītajam personālam jebkurā gadījumā jau ir identitātes karte vai pase, ko izdevusi izcelsmes dalībvalsts (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Beļģija, 40. punkts).

23 Turklāt Nīderlandes iestādes piemēro šo pienākumu vispārīgā veidā, neņemot vērā iepriekšēju kontroli, kas jau ir veikta izcelsmes dalībvalstī.

24 Nīderlandes valdība norāda, ka šis pienākums ir svarīga garantija, lai nodrošinātu strīdīgo uzņēmumu sniegto pakalpojumu kvalitāti un uzticamību. Šī garantija ir jo īpaši svarīga pilsoņiem, kurus skar šo uzņēmumu darbinieku darbības. Leģitimācijas dokumentā ir norādīta ne tikai tā turētāja identitāte, bet arī tā kompetence veikt drošības vai detektīva darbību Nīderlandes teritorijā, turpretī pase vai identitātes karte nesniedz nekādus norādījumus par ieinteresētās personas kompetenci. Tādēļ tikai leģitimācijas dokuments ir atbilstošs un samērīgs līdzeklis, lai aizsargātu pilsoņus pret iespējamām prettiesiskām darbībām.

25 Jebkurā gadījumā ir iespējams saņemt arī ministrijas atbrīvojumu, piemērojot 1997. gada likuma 8. panta 2. punktu.

26 Turklāt noteiktās summas tiek izmantotas tikai leģitimācijas dokumenta izdošanas izdevumu segšanai un nav pārāk augstas.

Tiesas vērtējums

27 Šajā sakarā no Tiesas judikatūras izriet, ka pienākums privāto drošības dienestu un detektīvsabiedrību darbiniekiem saņemt to dalībvalstu iestāžu izdotas identitātes kartes, kurās tiek sniegts pakalpojums, ir uzskatāms par pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumu tādā nozīmē, ka formalitātes, ko izvirza šādas kartes saņemšana, var izraisīt pārrobežu pakalpojumu sniegšanas sadārdzināšanos (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Beļģija, 39. punkts).

28 Attiecībā uz Nīderlandes valdības norādi, ka jautājums ir par iespējamu šāda pasākuma attaisnošanu, balstoties uz nepieciešamību aizsargāt pilsoņus, Komisija pamatoti uzskata, ka attiecīgo uzņēmumu darbiniekiem, kas dodas uz citu dalībvalsti, jebkurā gadījumā ir jābūt identitātes kartei vai pasei, un šie dokumenti ir pietiekami, lai noteiktu viņu identitāti (skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Beļģija, 40. punkts).

29 Nīderlandes valdība arī norāda, ka strīdīgais dokuments kalpo ne tikai attiecīgās personas identitātes noteikšanai, bet apliecina arī tās kompetenci. Patiešām, nav izslēgts, ka no šāda viedokļa šī dokumenta saņemšana būtu piemērots pasākums, lai stiprinātu pilsoņu uzticēšanos privāto drošības dienestu un detektīvsabiedrību darbiniekiem.

30 Šajā sakarā, ja leģitimācijas apliecība ir tādu darbinieku profesionālās kompetences un godīguma apliecinājums, kuri strādā drošības dienestos un detektīvsabiedrībās,

kas nāk no citām dalībvalstīm un piedāvā pakalpojumus Nīderlandē, tad šāda prasība ir ierobežojums, kurš pārsniedz to, kas nepieciešams izvirzītā mērķa sasniegšanai, jo netiek ņemta vērā kontrole vai pārbaude, kas jau ir veikta izcelsmes dalībvalstī un kas apliecina minēto kompetenci un godīgumu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā Komisija/Portugāle, 66. punkts).

31 Attiecībā uz ministrijas atbrīvojumu, ko šajā sakarā min Nīderlandes valdība, pietiek konstatēt — kā savu secinājumu 54.–58. punktā norāda arī ģenerāladvokāte, — no 1997. gada likuma 8. panta 2. punkta skaidri neizriet, ka atbrīvošanas iespēja, kas dota administrācijai saistībā ar attiecīgās leģitimācijas apliecības izdošanu, būtu piemērojama vienādi un visos gadījumos attiecībā uz citās dalībvalstīs iegūtas kvalifikācijas atzīšanu. Šī iemesla dēļ fakts, ka tiek pieprasīta šādas apliecības iegūšana, nav pamatots.

32 No tā ir secināms, ka arī trešais Komisijas izvirzītais iebildums ir pamatots, jo apstrīdētajā prasībā nav ņemta vērā kontrole, kas attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzējiem jau tiek veikta to izcelsmes dalībvalstī.

33 Ņemot vērā iepriekš izklāstīto, ir jāatzīst, ka, ietverot 1997. gada likumā par privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām noteikumus, kas paredz:

— ka, neņemot vērā pienākumus, kādiem ārvalstu pakalpojumu sniedzējs jau ir pakļauts dibināšanas dalībvalstī, visiem uzņēmumiem, kā arī drošības dienestu

vadītājiem, kuru nodoms ir sniegt pakalpojumus Nīderlandes teritorijā, ir jāsaņem atļauja un ka šīs atļaujas saņemšanai jāsamaksā nodeva, un

— ka šo uzņēmumu darbiniekiem, kuri nosūtīti no dibināšanas dalībvalsts uz Nīderlandi, ir jāsaņem leģitimācijas apliecība, ko izdod Nīderlandes iestādes, jo strīdīgajā prasībā nav ņemta vērā kontrole, kura attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzējiem jau ir veikta to izcelsmes dalībvalstī,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar EKL 49. pantu.

Par tiesāšanās izdevumiem

34 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piesprież atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Nīderlandes Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā pēdējai attiecībā uz pirmajiem trijiem Komisijas iebildumiem spriedums ir nelabvēlīgs, tad ir jāpiesprież Nīderlandes Karalistei atlīdzināt ar tiem saistītos tiesāšanās izdevumus. Attiecībā uz ceturto iebildumu Komisija tiesas sēdē paziņoja, ka neuztur savu prasību šajā daļā, un lietas dalībnieki neprasīja tiesāšanās izdevumu atlīdzināšanu. Līdz ar to ir jāpiemēro Reglamenta 69. panta 5. punkta trešā daļa, atbilstoši kurai katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats. Tātad Nīderlandes Karaliste atlīdzina trīs ceturtdaļas Eiropas Kopienu Komisijas tiesāšanās izdevumu, pārējā daļā katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) ietverot 1997. gada 24. oktobra likumā par privātajiem drošības dienestiem un detektīvsabiedrībām noteikumus, kas paredz:

— ka, neņemot vērā pienākumus, kādiem ārvalstu pakalpojumu sniedzējs jau ir pakļauts dibināšanas dalībvalstī, visiem uzņēmumiem, kā arī drošības dienestu vadītājiem, kuru nodoms ir sniegt pakalpojumus Nīderlandes teritorijā, ir jāsaņem atļauja un ka šīs atļaujas saņemšanai jāsamaksā nodeva, un

— ka šo uzņēmumu darbiniekiem, kuri nosūtīti no dibināšanas dalībvalsts uz Nīderlandi, ir jāsaņem leģitimācijas apliecība, ko izdod Nīderlandes iestādes, ciktāl strīdīgajā prasībā nav ņemta vērā kontrole, kura attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu sniedzējiem jau ir veikta to izcelsmes dalībvalstī,

Nīderlandes Karaliste nav izpildījusi pienākumus, kas tai uzlikti ar EKL 49. pantu;

2) Nīderlandes Karaliste atlīdzina trīs ceturtdaļas Eiropas Kopienu Komisijas tiesāšanās izdevumu; pārējā daļā katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats.

[Paraksti]